

[S. Rasmussen.]

urigtigt i, naar der sker en Forbedring, som ogsaa kommer disse Arealer til gode, at de kommer til at bære en Del af Udgifterne.

Der er altsaa stillet Forslag om Nedsættelse af en Kommission til Overvejelse af disse Forhold, og vi fra vor Side havde i Folketinget ønsket, det var blevet en almindelig Landvæsenkommission; men da vi ikke har kunnet faa det gennemført, skal vi ikke igen stille Forslag derom. Jeg hilser med Glæde den indsatte Bestemmelse om, at man vil kunne appellere til en Overlandvæsenkommission. Der var forskellige andre Ting, vi havde ønsket, saaledes som det ogsaa blev nævnt af det ærede 8de tingvalgte Medlem (S. C. Nørgaard), hvis Udtalelser jeg kan give fuld Tilslutning.

Noget af det, der faar stor Betydning for Kolindsund, er § 6, efter hvilken Lodsejerne faar en Frist til at ordne deres Forhold, og jeg vil haabe og tro, at de, hvis da Forholdene bliver ved at gaa nogenlunde og noget mere i Retning af, at de kan faa noget ud af Afrøderne, kan faa deres Forhold i høj Grad forbedret. Dette Landbrug har jo for en stor Del været baseret paa Avl af Græsfrø, og denne Avl har svigtet i langt højere Grad end noget andet, hvilket har ført til, at Lodsejerne er kommet ud i Vanskeligheder. Naar Lovforslaget nu bliver ført ud i Livet, vil der sikkert blive skabt saadanne Forhold, at de, der sidder ved Gaardene, kan blive ved at fortsætte Driften, og at disse gode Arealer kan blive bevaret.

Rasmussen (Hvolbæk): Da vort Land i 1864 led sit store Nederlag, havde det som bekendt ikke til Følge, at vort Folk tabte Livsmodet, tværtimod, vi satte ind paa alle Omraader for at vise, at vi trods det store Tab var en levedygtig Nation, og ikke mindst økonomisk kom der stor Fremdrift. Ud fra den Opfattelse var det ogsaa, at man ordnede den store Udstilling i København i 1872 under Programmet: Hvad udadtil tabtes, skal indadtil vindes. Det var et umuligt Program at opfylde, thi vort nationale Tab kunde kun indvindes ved den Genforening, vi oplevede i 1920. Men Programmet viste, at man var klar over, der maatte sættes ind paa alle Omraader for at udnytte de Muligheder, vort Land rummede.

Blandt de Ting, man fæstede Øjet paa, var ogsaa Udtørringen af Søer og Inddæmningen af Fjorde og Vige, men de allerfleste af disse Foretagender gav kun liden eller ingen Rente af den Kapital, der anbragtes i dem, og saaledes gik det ogsaa med Udtørringen af Kolindsund, Danmarks næst-

største Indsø. Dette Udtørringsforetagende blev ingen god Forretning i økonomisk Henseende, og Aktierne i Foretagendet var derfor næsten værdiløse. Kun en Højkonjunktur som den, Krigen fremkaldte, kunde skabe en Købesum for Kolindsund, der i nogen Grad svarede til, hvad Foretagendet havde kostet, men da Konjunkturerne faldt, sad de nye Ejere med Smerten og var ganske ude af Stand til at forrente den Gæld, de havde, eller udrede de Byrder, der paa hvilede Kolindsund til Opretholdelse af Pumpning.

Vi har her et Eksempel paa, hvorledes Højkonjunktur kan blive skæbnesvanger for de Folk, der køber Ejendomme i en saadan Periode. Som Forholdene nu er, kan Ejendomsbesidderne ikke skaffe Sikkerhed for, at Afvandingen af Kolindsund kan opretholdes, og det bliver derfor nødvendigt for Samfundet at træde hjælpende til. Det er det, det foreliggende Lovforslag gaar ud paa, og jeg kan paa mit Partis Vegne fuldt ud anbefale det til hurtigst mulig Vedtagelse her i Tinget. I Modsætning til den ærede Ordfører for Venstre (S. C. Nørgaard) maa jeg mene, at den højtærede Landbrugsminister i Lovforslaget har truffet den rette Fordeling af Byrderne mellem de Lodsejere, der hidtil har været afgiftsfrie, og dem, der har haft Pligt til at udrede Bidrag til Pumpelaget.

Landbrugsministeren (Bording): De fire Ordførere har udtalt stor Velvilje over for Lovforslaget, og for denne Velvilje vil jeg gerne takke.

Det ærede 8de tingvalgte Medlem (S. C. Nørgaard) henstillede til mig, om jeg ikke kunde imødekomme nogle Ønsker, som det ærede Medlem og hans Parti nærer med Hensyn til Ændringer i Lovforslaget. Jeg er af Naturen meget imødekommende, specielt over for det ærede Medlem, men jeg tror, det er umuligt at gaa med til de Ændringer, det ærede Medlem foreslaar.

Det ærede Medlem ønskede et større Tilskud fra Staten end det, der indeholdes i Loven om Grundforbedringsarbejder. Dette maa jeg advare imod af to Grunde. For det første vil det blive meget vanskeligt for mig og Administrationen, hvis der her ydes et større Tilskud, end man i Almindelighed yder, at afvise Krav fra anden Side, hvor man har tilsvarende Arbejder; det vil blive næsten umuligt. Begynder man først at glide, er det umuligt at standse. Dertil vil jeg føje, at det kan være meget godt at stille sig velvilligt, naar der er Tale om, at Staten skal betale, men jeg erindrer jo,